

DWARSKIJKER



CODE VAN COPPENS
VTM – zondag 4 december
★★★★



Het aantal keren dat ik er uit vrije wil op heb afgestemd, valt nog altijd te tellen op de vingers van een stagiair-slager met leermoeilijkheden, maar de keren dat ik tijdens het kanaalzwemmen ben blijven haken aan 'Code van Coppens', is daar wel een veelvoud van. Dat heeft minder te maken met de gebroeders Coppens, die in dit programma een naar mijn gevoel eerder titulaire rol vervullen, dan met het vernuft van de onzichtbare werklieden die de kamers ontwerpen vanwaaruit de bekende deelnemers zich een weg moeten zien te werken, door wetenschappelijk experiment, behendigheidsstest en lichamelijke beproeving heen. Er was een tijd dat ik het woord 'infotainment' een onheuse aanwrijving vond, maar die tijd is stilaan voorbij, geloof ik. Zolang ik geen zonevreemde Planckaerts voor de kiezen krijg, knies ik niet.

De aflevering van zondag 4 december vond plaats in een geëncenseerde garage, waar de deelnemers op eigen kracht en met inzet van hun vernuft een som geld buit moesten maken. Zwart geld, dat spreekt vanzelf. Dat er in Vlaanderen nog geen syndicaat van garagehouders is opgestaan om die aanhoudende malafide portrettering van hun beroepsgroep aan te klagen, mag verbazen gezien de moreel volatiele tijden. Als voormalige eigenaar

Een georkestreerde realityshow

van een derde- dan wel vierdehands stel wielen heb ik zelf namelijk ook ooit talloze uren vastgezet in de toonzaal van garagisten die het zogezegd goed met me voorhadden, maar dié concessiehouders bewogen zich tijdens het afpersen wel altijd binnen de krijtlijnen van de wet.

Het mag gezegd: ik vertrouw ze niet, die Coppens. Voor een Zweed is die ene namelijk wel opvallend vaak in België, en vooral: mensen die zó gretig overgaan tot het elektrocuteren van hun kandidaten, hoor je te wantrouwen. Het was dan ook lang niet de eerste keer dat ik in 'Code van Coppens' een elektrische enkelband heb gezien. BV's een zeker voltage door het lijf jagen doet het altijd goed op tv, en ja, men kan zelfs vinden dat het nog niet genoeg wordt gedaan, maar ik begin me toch af te vragen hoeveel medeliden ik nog moet opbrengen voor **Jens Dendoncker** sinds zijn roemruchte terugkeer naar het scherm.

Dendoncker was al eens eerder aangetreden in 'Code van Coppens', al stond naast hem nu **Jeroen Verdick** in plaats van **Lauren Versnick**. De reden is bekend. Aan het andere eind van het deelnemersveld tekenden zich dan weer, je raadt het nooit, twee uitgelezen Planckaerts af: **Stephanie** en **Francesco**, toevallig de meest aanspreekbare, al heb ik dat ook maar van horen zeggen. Het was ook al niet de eerste keer dat ik Dendoncker in een tandem met Verdick zag, waardoor ik nu met groeiende zekerheid kan zeggen dat er een soort komisch duo in de maak is, mogelijk zelfs een heden-daagse herneming van **Laurel** en **Hardy**, die, hoewel morsdood, toch onsterfelijk zijn. Over de opgedaagde Planckaerts enkel dit: voor een geslacht dat al ettelijke jaren met breed in beeld gebrachte verbouwingen te kampen heeft, bleken ze met inzet van hun vernuft met een voorhamer.

Uitvoerig de martelgang beschrijven die de kandidaten doormaakten, zou me te ver brengen, want 'Code van Coppens' is zo'n programma dat zich niet zonder kleerscheuren laat navertellen, maar voor verdere toelichting op het moment zelf kunnen we nog altijd terecht bij **Lieven**

Scheire. Die vat als vanouds de wetenschappelijke principes samen die in één aflevering kruipen. Ik had het gevoel dat zijn aandeel in 'Code van Coppens' ooit groter was, maar Scheire toonde zich toch nuttig door **Mathias Coppens** in de studio lijfelijk te onderwerpen aan een airbag voor fietsers: een hebbing van Zweedse makelij dat gebruikers behoedt voor hersenletsels door hen, zo viel af te lezen aan Coppens' verbeterde grimas, in plaats daarvan om te brengen door verstikking. Een veel zachtere dood – dat heet vooruitgang. En in dit programma: een heel klein beetje gerechtigheid. (tr)

JAMES DE MUSICAL
Play4 – donderdag 8 december
★★★★



In de generiek van 'James de musical' danst **James Cooke** door de hallen van het NTGent, geflankeerd door gepluimde vrouwen en piccolo's, en zingt hij dat het leven een musical is. Vooral zijn leven dan toch. Cooke is niet alleen een minnaar en maker van musicals, hij is ook onder presentatoren wat de musical in het theater is: de luidste, flamboyantste en levenslustigste subsoort, geliefd door vele liefhebbers en voor de anderen een tak koriander die naar zeep riekt.

Cooke zit als tv-maker al lang op rozen en daar is er onlangs zelfs nog eentje bij gekomen: een gouden, uit Montreux. Zou er iemand in de jury van Europa's belangrijkste tv-prijs weten wie **Erik Van Looy** is? De allerslimste regisseur ter wereld was de eerste gast die in het nieuwe seizoen van 'James de musical' zijn leven bezongen zag. Broer **Patrick** kwam vertellen hoe hij zich door Erik liet meetronen naar de bioscoop, **Pascal Braeckman**

reconstrueerde een nachtje in de cel voor iets wat de twee boezemvrienden niet hadden gedaan, en ik durf er een cowboyhoed op te verdedden dat u het heerlijk ongemakkelijke gesprek met **Randy 'Village People' Jones**, die Erik als 18-jarige op zijn hotelkamer ontving, al hebt gezien.

Dat soort opgezette gênanterie leidt op het einde toch weer naar de conclusie van altijd: leve de BV, het is niet makkelijk om BV te zijn en eigenlijk verdient elke BV toch wel een musical, of niet soms? De beroemde medemens is op het podium van Cooke evenveel toeschouwer als speler. Terwijl hij naar het podium kijkt, laat hij zichzelf van een andere kant aan de huiskamer zien. Werkt altijd, zie ook de zeteltjes van 'De slimste mens' en de hometrainer van **Eric Goens**.

Weet je als jurylid van de Gouden Roos wie de gasten van dit programma zijn en hoe vaak die worden opgevoerd? Waarschijnlijk niet, dus kun je maar afgaan op een met passie gemaakt showprogramma dat getalenteerde, maar onbekende zangers en acteurs de kans geeft om in primetime hun vak te beoefenen. Dat is 'James de musical' namelijk óók. Als er al een valse noot viel, heb ik ze niet gehoord. Wie me ooit heeft zien dansen, weet dat ik daar al helemaal niets over te zeggen heb. De liedteksten wringen nergens, wat straf is omdat ze geschreven zijn op de tonen van popklassiekers die iedereen kan meezingen. Van de decors kun je alleen maar hopen dat ze nog voor andere shows worden gebruikt. Bij dit soort programma's stel ik me ook een bureau voor met daarop stapels knipselmappen, waarachter een redactie zich diep in de overuren zit te bellen om toch maar iets te vinden dat de kapot geïnterviewde gast nog aan niemand heeft verteld.

Er zijn mensen die het niet hebben voor uitgelokte emoties, gouden catwalks en presentatoren in zachtroze vesten van wie je de schuine moppen over de herenliefde ziet aankomen nog voor ze getapt zijn. Dat mag, en het is hun goed recht om zich te onthouden van Jamesen, musicals en de combinatie van de twee. Maar tegen vakmanschap kan

niemand zijn en een grote groep jonge scheuten uit de podiumkunsten vindt in dit programma een vruchtbare akker. Alleen al daarvoor zou elke musicalhater er eens naar moeten kijken. (jv)

HARRY & MEGHAN
Nu op Netflix
★★★★



Meeslepend. Spuurwerk. Docuseries. Dat zijn de omschrijvingen waarmee Netflix op zijn homepage het druk besproken 'Harry & Meghan' in de kijker zet. Enkel het derde woord is van toepassing op de zesdelige reeks, waarvan de eerste drie afleveringen zijn verschenen. En dan nog. Je kunt je afvragen of je wel echt mag spreken van een documentaire, aangezien het overduidelijk is dat de twee hoofdrolspelers de touwtjes strak in de hand hebben gehouden en dat er geen woord, geen archiefbeeld, geen foto van op hun smartphone op het scherm is geraakt zonder dat zij hun fiat hebben gegeven.

De meeste mensen die 'Harry & Meghan' opzetten, doen dat wellicht om te ontdekken waarom het koppel destijds de deuren van Buckingham Palace achter zich heeft dichtgetrokken, hopen op een rondje natrappen dat alles wat op de voetbalvelden in Qatar te zien is naar de kroon steekt. Een krant noemde de reeks zelfs opgewonden 'de grootste aanval aller tijden op het Britse koningshuis': toch een beetje hyperbolisch, aangezien er in het land ooit een burgeroorlog is uitbroken over de kwestie wie er op de troon mocht zitten. Maar als **Harry** en **Meghan** – of 'H' en 'M' zoals ze elkaar, tot onze grenzeloze irritatie, constant noemen – dingen weten die de monarchie op haar grondvesten kunnen laten daveren,

hebben ze die toch opgespaard voor deel twee, dat over een week uitkomt. Het belangrijkste doelwit in de eerste afleveringen zijn de Britse tabloids en de paparazzi, die Meghan van het begin af hebben opgejaagd – haar burenen in Toronto kregen geld om in hun tuin camera's te hangen die op haar huis gericht waren – en soms met nauwelijks verholten racisme over haar hebben geschreven.

Maar de focus ligt vooral op Harry en Meghan, die zich hier in de markt lijken te willen zetten als het koppel met het mooiste en meest tragische liefdesverhaal sinds Romeo en Julia. Op de sofa halen ze, beaat naar elkaar glimlachend en onder een stemmige belichting, herinneringen op aan hun ontmoeting, de eerste dates en de onhandige berichtjes die ze elkaar stuurden. Er zijn homevideo's van de jonge ouders die met de kinderen wandelen of met **Archie** naar kolibries zoeken. Je ziet de twee apart en samen naar Lesotho, Botswana of Rwanda reizen om er liefdadigheidsorganisaties te steunen. Meghan keert terug naar haar vroegere school en begroet haar oude juf als was ze een lang verloren gewaand familielid. Vrienden, jeugd vrienden en ex-collega's komen over de twee en hun relatie vertellen en bij niemand komt er een onvertogen woord over de lippen.

In de derde aflevering gaat het over hun verlovings en noemt Meghan de manier waarop destijds het blijde nieuws door het hof wereldkundig werd gemaakt – met een uitgebreide fotosessie en een kritiekloos interview – neerbuiwend 'een georkestreerde realityshow'. Maar dat is ook de beste omschrijving voor wat deze reeks, althans in de eerste drie afleveringen, te bieden heeft. Het voelt alsof je naar één lange reclamespot zit te kijken voor de prachtige mensen die Harry en Meghan zijn en voor hun onvoorwaardelijke, alle obstakels overwinnende liefde. Of misschien kun je het eerder een bedrijfsfilm van de nog prille nv Harry & Meghan noemen, maar dan op kosten van Netflix, dat 100 miljoen dollar veil had voor dit uitgebreide staaltje zelfverheerlijking. (sw)